

πVan: "A.D. Dirkzwager" <djatirot@me.com>
Onderwerp: Congratulations and celebrations
Datum: 9 mei 2018 om 09:59:19 CEST
Aan: Mevrouw Sonneveldt-de Vries Marie Christine <mariechristinedv@hotmail.com>

Lieve Marie Christine,

9 mei alweer. Vandaag is het een prachtige zonovergoten dag om jarig te zijn. Heel hartelijk gefeliciteerd en wij (V & A) wensen je veel 'joy de vivre' voor jou en de jouwen in het komende levensjaar.

9 mei is ook de jaardag van mijn moeder die twee jaar geleden overleden in haar 100ste levensjaar. (dus zij was toen 99 jaar) De laatste 6 à 7 jaar waren geen gemakkelijke jaren voor haar.

Gisteren vond ik bij toeval in een boek over de Pensées van Pascal de hier onderstaande 28 jaar oude brief van mijn vader over de datum 9 mei. Ik zocht naar de titel van een ander boek in mijn boekenkast.

9 mei was een betekenisvolle datum in onze familie. In de jaren 1942 tot 1945 was mijn moeder (met haar twee jonge kinderen) de gast van Hirohito in een jappenkamp op Midden Java.

Haar jongere broer besloot om in 1944 op 9 mei te trouwen. Moeder Gonne (van der Have) was mijn grootmoeder en 'quite a character' zoals de Engelsen haar karakter zouden omschrijven.

Misschien wel 15 jaar voor 1990 was er een '9 mei club' van drie echtparen, die uitstapjes op die dag organiseerden. In 1990 bleef het beperkt bij een diner, lees ik in de P.S. van de brief.

Heel veel liefs van je jaarlijkse eenmalige stalker, Aadje en ook van Vera.

P.S. Nu ik de bovenstaande regels overlees, vind ik dat ik weinig over mijzelf verteld heb. Laat ik daarom mijn favorite gedicht van J.C.Bloem er aan toevoegen.

LIEFDE.doc

10 Mei, 1990

Beste Aad,

Maak ieder jaar, D.V. vieren wij op 9 Mei
de geboorte dag van je moeder.

Elk jaar bewonder ik mij weer over het
feit dat Oom Daan besloot om in 1944
op die 9^e Mei te trouwen.

Mijn verwachting was dat indien er gedurende
de 3 jaar dat men niets van zijn zusster
in Indië gehoord had, iets fataals zou zijn
gebeurd, het geen aan honderden leu, treur
partij van Moeder Gonke zou blijven.

Daar ik mij elk jaar weer verwonder over
deze denkwijze, heb ik, met excuses aan
de heer Stip. en het volgende op:

Indien finito.

bij Hirohito.

dan nog vieren wij,
9 Mei.

Wél met minder, maar even blij.

P.S. Zisheen bridgen wij met

Heer Heel, jaaps Kakebeelen.

daarna dineeren de v.d. Haas en wij voortreffelyk te rekentuygh

LIEFDE

Kon ik één gaaf der jeugd terug verkrijgen,
Ik vroeg de makkelijke ontroerbaarheid
Van 't hart, dat nog niet heeft geleerd te zwijgen,
Maar vrijlijk bij den breuk der dromen schreit.

Nu ben ook ik gewend mij te gewinnen;
Ik trek mij allengs in mijzelf terug.
En ach, zelfs die mij beter moesten kennen,
Ik schijn hun wellicht liefdeloos en stug.

Toch ben ik vol verholten tederheden,
Gekneusde liefde, die geen uitweg vond,
Oneindig medelijden met wie leden,
Bewogenheid, die 't zware leven schond.

Alleen wanneer ik neder ben gezeten
In avondeenzaamheid en lampgesuis,
En al wat mij benauwde heb vergeten,
Begint er in mijn hart een zacht geruis.

Dan wellen in mij nooit- verwonnen drangen,
Dan gaat een stroom van liefde van mij uit,
Die alle mensen in zich houdt omvangen,
Nu zij zich eindelijk niet meer voelt gestuit.

Dan heb ik 't hart weer van mijn jeugd gevonden,
En ben ik warm van innerlijken gloed.
Al wat de wereld in zich houdt gebonden
Dat voer ik de beminde tegemoet.

Dan schijnt het mij, bij 't zien van zóveel derven,
Van zóveel vleugels tot geen vlucht ontvouwd,
Dat ik alleen maar door voor hen te sterven
Hun tonen kan, hoeveel ik van hen houd.

Een oogwenk – de bekoring is gebroken,
Ik meng het mijne weer met hun bestaan.
Ik heb hun van mijn liefde niet gesproken,
En dit moet alles langs hen henengaan.

J.C.Bloem